

БРАТИ МАУґЛІ

*Шуліка Ранн і Манг, кажан,
Несуть на крилах ніч...
Корів в хлівах поймав жах,
Бо чути й там наш клич.
На лови йдім, зубком блиснім!
Буя в нас кров палка.
Поживи всім, хто Джунглі-Дім
І їх Закон плека!*

«Нічна пісня джунглів»

На Сіонійські гори спустився задушливий вечір. Була вже сьома година, коли Батько Вовк прокинувся після денного спочинку, почухався, позіхнув і випростав одну по одній скуті аж до кінчиків лапи, щоб вони відтерпли від сну. Мати Вовчиця лежала, накривши великою сірою мордою чотирьох малят, що раз у раз вовтузились і скавуліли, а місячне сяйво тим часом затоплювало вхід до печери, де жила вовча родина.

— Гррр! — прогарчав Батько Вовк. — Час рушати на лови.

Він уже хотів був метнутися пагорбом униз, аж тут маленька тіль із пухнастим хвостом ступила на поріг і проверещала:

— Щастячка тобі, о Володарю Вовків! Щастячка й міцних білих зубів твоїм шляхетним діточкам! Нехай завжди пам'ятають, що на цьому світі є голодні!

То був шакал Табакі, Мисколиз, а вовки Індії зневажають Табакі: він одно нишпорить скрізь, робить капості, розносить плітки та їсть ганчір'я і шкураття на сільських смітниках. Але всі вони його бояться, бо Табакі частіше за інших джунглян слабує на сказ; тоді він забуває, що сам усіх боявся, і никає лісом, кусаючи кожного, хто навернеться йому на очі. Навіть тигр утікає й ховається, коли маленький Табакі скаженіє, бо сказ — найганебніша прикрість, яка тільки може спіткати дикого звіра. Ми, люди, називаємо цю хворобу водобоязню, а звірі звуть її «дивані»*, сказом, і тікають від неї не озираючись.

— Що ж, заходь і пошукай, — похмуро буркнув Батько Вовк. — Але тут нема чим поживитися.

— Вовкові нема, — відповів Табакі. — А такому горопасі, як я, й обгризена кістка — розкіш. Хто ми такі, діти Джидур-Логу (Шакалячого Народу), щоб перебирати харчами й вередувати?

Табакі шмигнув у глиб печери, знайшов там оленячу кістку, на якій ще лишилося трохи м'яса, і ласо захрумав.

* Переклад з мови гінді, що дослівно означає сказ (тут і далі Прим. пер.).

— Дякую вам за почастунок, — сказав він, облизуючись. — Які ж гарненькі ці шляхетні діточки! Які в них великі очі! А самі ще зовсім манюні! Ой, леле, леле, мені годилося б пам'ятати, що діти царів — з пуп'янка дорослі.

Певна річ, Табакі, як і всі інші, добре знав, що не слід хвалити дітей у вічі, бо так їх можна зурочити. І дуже зрадив, коли побачив, як вовки — Батько й Мати — знітилися.

Шакал трохи посидів, утішений своєю капостю, а тоді в'їдливо зауважив:

— Шер-Хан, Великий, змінив місце ловів. До наступної повні він полюватиме в тутешніх горах — отак він сказав мені.

Шер-Хан — це тигр, який жив за двадцять миль звідси, біля річки Вайнганґи.

— Він не має права! — сердито почав Батько Вовк. — Закон Джунглів забороняє міняти місце ловів без завчасного попередження. Він розполохає всю дичину на десять миль довкола, а мені... мені тепер треба полювати за двох.

— Недарма рідна мати прозвала його Ланґрі (Кульгавий), — стиха зауважила Мати Вовчиця. — Він змалку шкутильгає на одну лапу. От і нищить саму худобу. Люди коло Вайнганґи озлилися на нього, а тепер він хоче прийти сюди, щоб розгнівати й наших селян. Через нього вони почнуть прочісувати чагарі, хоч сам він буде вже далеко, а от нам із дітьми, коли підпалять траву, доведеться тікати. Ні, красенько дякуємо Шер-Ханові!

— Переказати йому вашу дяку? — спитав Табакі.

— Геть! — клацнув зубами Батько Вовк. — Іди звідси й полюй зі своїм паном. Досить нам на сьогодні твоїх образ.

— Уже йду, — спокійно відповів Табакі. — Тепер ви й самі, либонь, чуєте Шер-Ханів голос унизу, в чагарях. Я міг би й не завдавати собі клопоту цією звісткою.

Батько Вовк прислухався: унизу, в долині, що прилягала до маленької річки, ширився сухий, лиховісний, монотонний рев тигра, який нічого не вполював і геть не журився тим, що про це довідаються всі Джунґлі.

— От дурень! — промовив Батько Вовк. — Починати нічні лови страшенним галасом! Невже він гадає, що наші олені такі ж, як його вгодовані воли з-над Вайнганґи?

— Цсе... Цієї ночі, здається, він підстерігає не вола й не оленя, — відказала Мати Вовчиця. — Він полює на людину.

Тигряче виття перейшло у своєрідне пронизливе гарчання, що лунало немовби звідусіль. Це був той звук, від якого божеволі-